

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.413/2013/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év szeptember hó 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év augusztus hó 30. napján kelt 6.B.1025/2011/29. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az I.r. vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményét egységesen kábítószer-kereskedelem bűntettének (Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés) minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát - a halmazatra utalás mellőzésével - 5 (öt) évre súlyosítja.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott helyesen 2011. szeptember 21. napjáig volt házi őrizetben, 2011. szeptember 22. napjától állt lakhelyelhagyási tilalom alatt.

A házi őrizet szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítása során 5 (öt) napi házi őrizetben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A beszámítás után fennmaradó házi őrizet tartamának beszámítására utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott személyazonosító igazolványának számát pontosítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás :

A Fővárosi Törvényszék a 2013. augusztus hó 30. napján kihirdetett 6.B.1025/2011/29. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés bűntettében (1978. évi IV. tv. 282/A.§ (1), (3) bekezdés) és kábítószerrel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 282.§ (1),(5) bekezdés), ezért halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. A vádlottól lefoglalt összeg vonatkozásában vagyonelkobzást rendelt el, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott terhére az ügyész súlyosításért, hosszabb tartamú, fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője téves minősítés miatt és a kiszabott büntetés enyhítéséért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.774/2011/5. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, az ügy tényállását a rendelkezésére álló bizonyítékok mérlegelésével, megalapozatlansági hibától mentesen állapította meg és részletesen megindokolta, hogy mely bizonyítékok cáfolták meg a vádlottnak azt a védekezését, hogy kábítószerrel nem kereskedett. A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét cselekmény vonatkozásában, a cselekmények minősítése törvényes. A büntetést befolyásoló körülményeket is hiánytalanul vette számba, de azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor lehetőséget látott a vádlott javára enyhítő szakasz és eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására. Kifejtette azon álláspontját is, hogy az elkövető személyiségére és az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, jellegére figyelemmel a kiszabott főbüntetés nem szolgálja megfelelően a büntetési célt, tartamában és végrehajtási fokozatában annak súlyosítása indokolt. Az ítélet járulékos rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

Indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét büntetés kiszabó részében változtassa meg, a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú fegyház fokozatú szabadságvesztést szabjon ki, egyebekben pedig azt hagyja helyben.

A vádlott a nyilvános ülésen személyi körülményeivel kapcsolatosan előadta, hogy munkahelye megváltozott, a Kft. alkalmazásában rendezvényszervező tanácsadóként működik, ahol havi jövedelme 120.000,- Ft.

Az ügyész perbeszédében az átiratban foglaltakat változtatással tartotta fenn, indítványozta a 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) alkalmazását, mert annak rendelkezései összhatásában a vádlottra kedvezőbbek. Álláspontja az volt, hogy a 2.

tényállási pontban írt cselekmény a szubszidiaritás miatt külön jogilag nem értékelhető, a kábítószerrel visszaélés vétsége vonatkozásában felmentő rendelkezés meghozatala indokolt. A vádlott bűnösségét a Btk. 176.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdése szerint minősülő és büntetendő kábítószer-kereskedelem büntetében kell megállapítani. A kiszabható büntetés középértéke 12 és fél év szabadságvesztés, melytől lefele történő eltérést az enyhítő körülményekre és a tényállásban szereplő party-drogokra figyelemmel indokoltnak tartotta, ugyanakkor az enyhítő szakasz alkalmazására és enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására nem látott lehetőséget. Indítványozta annak rendelkező részben történő megjelölését, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője perbeszédében a megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, kritikát csupán a bíróság által levont jogi következtetéssel kapcsolatosan fogalmazott meg. Álláspontja szerint a vádlott kábítószerfüggő, előzetes letartóztatásba helyezésekor a függőség tüneteit mutatta, melyet saját maga is tapasztalt, ezért a szakértői véleményeket e körben nem tartotta elfogadhatónak. Felhívta a figyelmet arra, hogy az ecstasy és speed hatóanyaga amfetamin, egymással kiválthatók, így a törvényszék azon indokolása, hogy a fogyasztáson kívüli kábítószer is tartott lakásán, csak részlegesen felel meg a valóságnak. A vádlottól lefoglalt 440.000,- Ft megtakarított jövedelme és nem kábítószer-kereskedelemből származó bevétele volt, ezzel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság helytelenül mérlegelte a bizonyítékokat. A vádlottnak legális munkája volt, amelyre az elsőfokú bíróság eredményes bizonyítást folytatott, illetőleg a lakása bérbeadásából is havi 120.000,- Ft jövedelme származott. Függetlenül attól, hogy az 1/2007. számú jogegységi határozat a kábítószer készletezését a kereskedelem megállapítására alkalmasnak tartja, véleménye szerint jelen ügyben más érveket is figyelembe kell venni, a kereskedelem fogalma jelen ügyben nem állapítható meg. Az elsőfokú perbeszédben is elmondottak szerint a vádlott legfeljebb megszerzésért vonható büntetőjogi felelősségre. Az enyhítő körülmények közül kiemelte a 4 éven túli időmúlást, a vádlott büntetlen előéletét, hivatkozott rendezett élettársi kapcsolatára, valamint arra, hogy újabb bűncselekmény miatt nem indult ellene eljárás. Az enyhítő szakasz alkalmazását ezen körülményekre figyelemmel nem tartotta törvénysértőnek, álláspontja szerint a vádlott életvitele vele szemben eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot is megalapoz, büntetése tovább enyhíthető.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozatot tenni.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta, a vádlottak, tanúk, szakértő figyelmeztetése törvényes volt, az arra adott válasz is minden esetben rögzítésre került. A beszerzett bizonyítékok törvényesek, az elsőfokú bíróság az eljárás anyagává tette a releváns okirati bizonyítékokat is.

A törvényszék teljes körű bizonyítási eljárást folytatott le, a tényállást a szükséges mértékben felderítette. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján maradéktalanul megállapítható volt a tényállás, melynek megalapozottságát a védő sem vitatta.

Az ítéleti tényállás a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hibában és hiányosságban nem szenved, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt ugyanezen törvényhely (1) bekezdése szerint. Kizárólag a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján a személyi rész egészítendő ki a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján azzal, hogy a a Kft. alkalmazásában tanácsadó foglalkozású, havi jövedelme 120.000,- Ft.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul, irathűen sorolta fel a bizonyítékokat, azok összevetése, mérlegelése során helyesen foglalt állást az azokból levonható következtetések tekintetében.

A vádlott beismerte, hogy a lakásán megtalált kábítószereseket ő birtokolta, ugyancsak elismerte a lakásán talált tároló- és mérőedények, eszközök, kábítószer hígításához használt anyag tulajdonjogát, ugyanakkor arra hivatkozott, hogy a kábítószer kizárólag saját fogyasztásra szerezte és azzal nem kereskedett. Olyan eset előfordult, hogy ismerőseivel, tanú1. és tanú2-vel is fogyasztott együtt kábítószer, nekik adott is, de ingyenesen.

tanú2. korábbi vádlott-társ azt állította, hogy a vádlott adta át részére a ruházatában megtalált port, de pénzt nem kért érte. tanú1. a közös kábítószer-fogyasztást nem vitatta, első nyomozat vallomását megváltoztatta, és a vádlottnál megforduló személyekre vonatkozó előadását visszavonta.

Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékok tartalmát és tanú2. vallomását részben elfogadva a vádlott vallomását elvetette. Helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy a lefoglalt kábítószer mennyisége, a többféle kábítószer - mely különböző hatóanyag koncentrációkkal került lefoglalásra - teljes mértékben megcáfolja a vádlott azon állítását, hogy egy alkalommal kedvező áron, saját fogyasztásra szerezte be a nagy mennyiségű kábítószer. Lakásán olyan kábítószer is találtak, amelyet saját elmondása szerint sem fogyasztott. Helyes az elsőfokú bíróság azon következtetése is, hogy a tanú2. részére átadott mennyiség arra utal, hogy azt nem baráti szívésségből adta át, ennyiben a vádlott-társ nyilatkozata sem volt elfogatható. A lakáson talált sokféle, különböző kábítószerrel szennyezett tárolóedény, a digitális mérleg és a kábítószer hígításhoz használható bontatlan anyag, továbbá az a tény, hogy a kábítószer egy része kisebb adagokra volt szétosztva a lakás különböző pontjain elhelyezve, cáfolta a vádlott azon védekezését, mely szerint a kábítószer kizárólag saját fogyasztásra tartotta.

Helyesen foglalt állást a törvényszék abban a körben is, hogy a vádlott nem tekinthető kábítószerfüggő személynek. A szakkérdésben két szakértő páros azonos véleményt adott, melyeket az elsőfokú bíróság helyesen aggálytalannak tartott, a védő saját észlelése, minthogy nem rendelkezik a kellő szakismerettel, nem bír relevanciával.

A vádlottól lefoglalt pénzösszeg tekintetében is helyes következtetésre jutott a törvényszék, indokolását az ítéltábla osztotta.

A hatóanyag-tartalom megállapítása az igazságügyi vegyész szakértő vélemény alapján - nem számottevő mennyiségre becsléssel - ugyancsak törvényes.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a cselekményt jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett visszaélés kábítószerrel büntettének. Kifejtette, hogy a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Büntető Jogegységi Határozatának figyelembe vételével a kereskedés önálló tettesi cselekményének megállapítására ad alapot, többlet magatartás nélkül is. Indokolása e körben teljes mértékben helytálló, a védő megszerzés megállapítására vonatkozó indítványával a másodfokú bíróság nem értett egyet.

Figyelemmel arra, hogy 2013. július hó 1. napjától hatályba lépett a 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) a törvényszéknek el kellett volna végeznie az elkövetéskori és elbíráláskori törvény összevetését, és megállapítani, hogy az elbíráláskori jogszabály esetlegesen a vádlottra nem kedvezőbb-e (Btk. 2.§ (2) bekezdés), mely elmaradt.

A másodfokú bíróság ekörben az alábbiakat állapította meg:

A kábítószer-kereskedelem büntettét az új büntetőtörvény a kábítószerrel visszaélés büntettével (elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény) azonosan szabályozza, azonos büntetési tétellel fenyegeti, az új törvényben az enyhítő szakasz alkalmazására, a büntetés kiszabására vonatkozó szabályok is megegyeznek az elkövetéskor hatályos törvényben írtakkal. Megállapítható az is, hogy az elkövetés idején, 2010. augusztus hó 27. napján már hatályos volt a középértékes bünteteskiszabásra vonatkozó elv is. Kedvezőbb rendelkezése ugyanakkor az új törvénynek, hogy a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő naptól feltételes szabadságra bocsátható, szemben az elkövetéskori törvény börtön fokozathoz kapcsolódó $\frac{3}{4}$ rész kitöltése utáni feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezésével.

Ugyanakkor kedvezőtlenebb az új törvény vagyoneklobzással kapcsolatos rendelkezése arra figyelemmel, hogy a Btk.74.§ (1) bekezdés c./ pontja szerint vagyoneklobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet a kábítószer-kereskedelem elkövetője a bűncselekmény elkövetésének ideje alatt szerzett. A (4) bekezdés szerint az ellenkező bizonyításáig vagyoneklobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni az (1) bekezdés c./ pontja esetében a kábítószer forgalomba hozatalának, illetve az azzal való kereskedés ideje alatt szerzett valamennyi vagyont szemben az elkövetéskori szabályozással, mely szerint vagyoneklobzást az elkövetésből eredő vagyonra kell elrendelni, amelyet az elkövetés során vagy azzal összefüggésben szerzett meg az elkövető. (1978. évi IV.tv. 77/B.§ (1) bekezdés a.) pont)

Lényeges különbség a két szabályozás között, hogy a kábítószer birtoklása körében a Btk.178.§ (6) bekezdése kimondja, hogy aki kábítószer fogyaszt illetve csekély mennyiségű kábítószer fogyasztás céljából megszerez vagy tart, ha súlyosabb a bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt 2 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A szubszidiaritásra figyelemmel az új törvény alkalmazásával az enyhébb bűncselekmény a kábítószer-kereskedelem büntette mellett külön jogilag nem értékelhető.

Összhatásában a vádlott vonatkozásában az új büntetőtörvény kedvezőbb, ezért a 2012. évi C. törvény (Btk.) alapján az ítéltábla a vádlott cselekményét egységesen kábítószer-kereskedelem büntettének (Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés) minősítette.

Nem osztotta az ítéltábla azon ügyészi álláspontot, hogy a kábítószer birtoklása bűncselekmény vonatkozásában külön felmentő rendelkezés meghozatalának lenne helye, a cselekmény egységesen minősül a szubszidiaritásra figyelemmel kábítószer-kereskedelem büntettének.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a súlyosító és enyhítő körülményeket helyesen sorolta fel. A beismerő vallomás nyomatéka viszonylag kisebb, mert a vádlott kizárólag azon magatartást ismerte el, amelyre vonatkozóan tetten érték. Az 1980-ban született terhelt esetében a büntetlen előélet nyomatéka is kisebb.

Nem enyhít az ügyész által említett party-droga történő elkövetés, mert a tényállásban megállapított kábítószeres ilyenként nem értékelhetők, ugyanakkor további súlyosító körülményként kell figyelembe venni az enyhébb megítélésű bűncselekmény elkövetését, melynek külön jogi értékelését a szubszidiaritás nem tette lehetővé.

A Btk.176.§ (3) bekezdése szerint a cselekmény elkövetője 5-20 évig terjedő szabadságvesztéssel vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti középérték 12 és fél év.

A büntetés kiszabás körében a Fővárosi Ítéltábla osztotta azon ügyészi álláspontot, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül alkalmazta a vádlottal szemben az 1978. évi IV. törvény 87.§-ban írt enyhítő szakaszt. A büntetési tételnél enyhébb büntetés kiszabására csupán akkor van lehetőség, ha annak legkisebb mértéke a büntetés kiszabásának elveire figyelemmel túl szigorú, mely jelen esetben nem állapítható meg. Olyan körülményt feltárni, mely a vádlottal szemben a büntetés legkisebb mértékénél alacsonyabb büntetés kiszabását indokolná, nem sikerült. Ugyanakkor az ítéltábla az enyhítő körülmények számára és súlyára figyelemmel elégségesnek tartotta a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés büntetés kiszabását, ezért a szabadságvesztés büntetés mértékét 5 évre súlyosította a 81.§ (1) bekezdése szerinti halmazati bünteteskiszabásra utalás mellőzésével.

Egyetértett a fellebbviteli főügyészség képviselőjének álláspontjával az ítéltábla a tekintetben is, hogy a vádlottal szemben eggyel enyhébb büntetés végrehajtási fokozat a Btk. 35.§ (2) bekezdése alapján nem alkalmazható, erre sem az enyhítő körülmények, sem a vádlott személyisége, sem a cselekmény indítéka nem ad okot.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata a Btk.37.§ (3) bekezdés ad./ pontja alapján fegyház.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből a Btk. 38.§ (2) bekezdés a.) pontja alapján legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztésbe a Btk. 92.§ (1), (2) és (3) bekezdés a.) pontja alapján kell beszámítani az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt. Helytelen a beszámítás után fennmaradó házi őrizet tartamának beszámítására vonatkozó rendelkezés, ezért azt mellőzni kellett.

Az okiratok tartalmának megfelelően helyesbítette az ítéletábra a vádlott házi őrizetből történő szabadulásának, illetőleg a lakhelyelhagyási tilalom kényszerintézkedésnek az első napját.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a vagyonekobzással kapcsolatos rendelkezés törvényes, annak törvényhelye a Btk.74.§ (1) bekezdés c.) és (4) bekezdés b.) pontja.

A bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés a Btk.72.§(1) bekezdés c.) pontján alapul.

A bűnügyi költséggel kapcsolatos elsőfokú rendelkezés törvényes.

A fentiekre figyelemmel a törvényszék ítéletét a másodfokú bíróság a Be.361.§-a szerint nyilvános ülés keretében eljárva a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott személyi azonosító igazolványának számát az okirat tartalmának megfelelően javította a Be.258.§ (2) bekezdés b./ pontja figyelembevételével.

Budapest, 2014. év szeptember hó 25. napján

. Lassó Gábor s.k. .

Fatalin Judit s.k. .

Ujvári Ákos s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2013. augusztus hó 30. napján kihirdetett 6.B.1025/2011/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 2.Bf.413/2013/10. számú ítéletével eszközölt változtatással 2014. szeptember hó 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2014. év szeptember hó 25. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: